

L'agulló del sentit

És un dels llibres importants d'aquest 2012. Alonso ha escrit una obra magnífica, d'esplèndids poemes individuals que construeixen un conjunt sòlid, memorable. El títol, el deu a Louise Glück –Pre-textos té el bon gust de fer-la conèixer al públic castellà–. La citació final, de Wallace Stevens, en sembla la millor cloenda: “A la meua cambra, el món és més enllà de la meua comprensió; / Però quan camine veig que consisteix en tres o quatre turons i un núvol”. Aquests mots, descontextualitzats, fan encara molt més sentit després de llegir els versos d'Alonso.

Els poemes semblen carregats de consciència de la varietat del món. De fet, sovint aquests mateixos poemes semblen la consternació passada a net, artitzada, que el poeta, o la veu que ens parla des del poema, ha sentit i sent enfront d'aquesta varietat. Són versos molt lúcids (i bells), que ens adverteixen que la poesia no pot arribar mai del tot al cor de la veritat (¿què més, però –em pregunto jo, i crec que també s'ho deu preguntar el poeta–, pot acostar-s'hi tant com ella?). Llegiu, si no, els que conclouen el poema *L'auberge de la raison*: “Si sabérem de quines / deixalles ens hem anat fent, tindriem / la certesa dels déus, però també / l'ensopiment, el tuf de mort que s'exhala / de totes les estàtues”.

La d'Alonso és una lírica seriosa, que indaga en la consciència i que mostra el que es debat entre aquestes dues maneres de dir que ocupen els dos primers poemes del llibre: “a punt de podridura” i “a punt d'eternitat”. És una obra que reflexiona sobre el

temps i la memòria. “El temps vol qui l'aguaita”, però també la memòria vol i necessita qui la reescriu. De vegades, és només boirina (allò que amb prou feines s'intueix, més que no pas es coneix: com els “límits nebulosos de l'univers”), però el que ens permet entrellucar un record és essencial, i aquests versos en parlen. Resistència, també. Una mena de resistència contra l'embat sorollós del món pren part del llibre, s'hi incrusta en aquest o aquell poema. Recordant el cèlebre poema d'Auden *Musée des Beaux Arts*, l'autor demana que no “s'esvaisca l'agulló del sentit”. La vanitat del món s'expressa, entre altres, en aquests dos versos

Vicent Alonso

Nascut a Godella el 1948, ha publicat mitja dotzena de poemaris, si bé és molt reconegut com a traductor de l'obra del francès Michel de Montaigne

rotunds, que constitueixen una bella nota cromàtica: “Mira els corbs que des de l'asfalt s'envolen / fins al cel agrisat de la vesprada”.

La poesia d'Alonso, més en aquest llibre que en els anteriors, barreja subtilment el pretext narratiu amb l'expressió dels conceptes. *El destí dels somiadors*, posem per cas, recorda un joc d'infantesa, una batalla naval. Però el sentit profund del poema és preguntar-se per la raó d'aquell combat, i deixar escrita, de passada, la fondària del viure, la perspectiva del temps (que, per cert, no es perd mai en cap dels versos de l'autor). Algun poema podria fer l'efecte d'una poètica personal (*Metàfores del silenci*), però, complexa com és la idea que té de la poesia Vicent Alonso, jo diria que no ho és completament.

La poesia, ¿serveix, per exemple, per mesurar “el corc que et rosegua els budells de l'ànima”? Una mica més enllà del corc, un cuc, en un roser, passejant-se per una branca, “golut d'arrels i poesia”: complexa i vària és la vida, com ho és, igualment, la poesia del de Godella. Hi ha moltes citacions velades d'altres poetes, i moltes referències a l'escriptura com a fixació essencial (i també com a quimera raonable). La poesia ajuda a imaginar la realitat, no pas a dir-la, escriu en un altre lloc Alonso. Fugen les aus, però algunes s'entretenen amb una dolçor efimera i enganyosa. Davant això, ens recomana el poeta, cal ser ambiciosos: “Observa les aus que passen / en cerca d'altres recers i fuig de la bandada / seduïda pels fruits d'una terra petita”. *

Vicent Alonso
mostra una lírica seriosa que indaga en la consciència
PERE VIRGILI

EN L'ASPRE VENT DEL NOU MÓN
Vicent Alonso

Editorial: Jardins de Samarcanda (Vic)
Pàgines: 64
Preu: 19 euros

FUNDACIÓ
VILA CASAS

Art
Contemporani
Català

Palau Solterra - Torroella de Montgrí

Can Framis - Barcelona

Can Mario - Palafrugell

Espai Volart - Barcelona

